

Sąd uznał, że wysłanie przez Komisję do państwa włoskiego pism, które nastąpiło w październiku i grudniu 2003 r., zapoczątkowało rzeczywistą wstępną dyskusję na temat środków wprowadzonych przez dekret z mocą ustawy nr 326/2003. Sąd nie uznał, iż pisma te zawierały wyłącznie ogólne wnioski i negatywne uwagi co do „niemożliwości wykluczenia”, że środki te obejmowały pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Zarzut drugi. Naruszenie zasady kontrydiktoryjności.

W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja uznała, iż rozpatrywane środki mają selektywny charakter ze względu na to, że przewidziane zwolnienia podatkowe nie obejmują spółek, które nie mają siedziby we Włoszech. Natomiast w decyzji ostatecznej Komisja uznała, że środki te były selektywne, gdyż z owych zwolnień podatkowych korzystały w większym zakresie spółki mające siedzibę we Włoszech, ze względu na fakt, iż podstawą ich opodatkowania jest zysk osiągany na poziomie światowym, niż spółki wspólnotowe, których podstawą opodatkowania we Włoszech jest jedynie zysk osiągany w tym państwie członkowskim. Komisja nigdy nie poinformowała rządu włoskiego o zmianie swego podejścia i nie umożliwiła mu przedstawienia uwag w tym temacie. Sąd błędnie uznał, iż działanie Komisji było zgodne z prawem.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE.

W żadnym przypadku ulga taka jak rozpatrywana w niniejszej sprawie nie może zostać uznana za selektywną, jeżeli jest ona dostępna dla wszystkich spółek, zarówno włoskich, jak i wspólnotowych, jeśli spełniają one warunki dopuszczenia do obrotu giełdowego na rynku regulowanym Unii Europejskiej. To, że spółki włoskie osiągają największą korzyść z tego systemu podatkowego, wynika z faktu, iż przewiduje on opodatkowanie na podstawie kryterium siedziby, jednakże w sytuacji, gdy środek podatkowy znajduje takie same zastosowanie do wszystkich spółek, sama tylko różnica w rozmiarze osiągniętej korzyści pomiędzy spółkami nie może oznaczać, że ten środek podatkowy ma charakter selektywny. Sąd popełnił błąd uznając, że nawet taka różnica mogła stanowić o selektywności.

Zarzut czwarty. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE. Braki w uzasadnieniu.

Sąd niesłusznie uznał, że środek był selektywny ze względu na to, iż nie był on dostępny dla wszystkich spółek. Był on bowiem dostępny dla wszystkich spółek, które spełniały warunki dopuszczenia do obrotu giełdowego na rynku regulowanym. Ponadto, decyzja o wejściu do obrotu giełdowego istotne obciążenia strukturalne, których spółki, które nie zostały dopuszczone do tego obrotu, nie muszą ponosić. Wybór spółek dopuszczonych do obrotu giełdowego dokonywany jest na podstawie tych obiektywnych kryteriów, a ulga jest logiczna i związana ze zróżnicowaniem — pod względem kosztów strukturalnych — sytuacji, w której znajdują się obie kategorie spółek. Wobec tego środek ten ma ogólny, a nie selektywny, zakres stosowania. Sąd nie przedstawił jednakże wystarczającego uzasadnienia dotyczącego dowodów dostarczonych w tym względzie przez Włochy.

Zarzut piąty. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE.

Sąd niesłusznie uznał, że owe środki są w każdym przypadku selektywne ze względu na krótki okres ich obowiązywania, co oznacza, że spółki podejmujące późniejszą decyzję o wejściu do obrotu giełdowego nie są objęte ich zakresem stosowania. Tymczasowy charakter ulgi uzasadniony jest bowiem potrzebą zachowania równowagi budżetowej i eksperymentalnym charakterem tych środków, nie ma on jednakże wpływu na ich strukturę, która to jest jedynym kryterium, zgodnie z którym powinno oceniać się czy środki są selektywne czy nieselektywne.

Zarzut szósty. Naruszenie art. 87 ust. 3 lit. c) WE. Braki w uzasadnieniu.

Omawiane środki, mimo że zostały uznane za pomoc państwa, są zgodne ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c), ponieważ przyznana pomoc jest przeznaczona na inwestycje w celu realizacji konkretnej działalności. Sąd popełnił błąd uznając te środki za pomoc operacyjną, nie biorąc pod uwagę trwałego charakteru efektów, jakie wejście do obrotu giełdowego powoduje w strukturze i w charakterze operacyjnym spółki i nie uznając, że zwiększenie liczby spółek dopuszczonych do obrotu giełdowego na rynkach regulowanych stanowi działalność godną wspierania, również na poziomie wspólnotowym. Sąd powinien był zakwestionować zachowanie Komisji polegające na wykonywaniu jej uprawnień dyskrejonalnych w tej sprawie bez oparcia się na prawidłowym ustaleniu okoliczności faktycznych.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 16 września 2009 r. w sprawie T-458/07 Dominio de la Vega, S.L. przeciwko Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) i Ambrosio Velasco, S.A., wniesione w dniu 24 listopada 2009 r. przez Dominio de la Vega, S.L.

(Sprawa C-459/09 P)

(2010/C 24/64)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Dominio de la Vega, S.L. (przedstawiciele: adwokaci E. Caballero Oliver i A. Sanz-Bermell y Martínez)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Ambrosio Velasco, S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku z dnia 16 września 2009 r. w sprawie T458/07 w całości i w konsekwencji:

— ostateczne rozstrzygnięcie sporu przez stwierdzenie braku podobieństwa między spornymi znakami, a w rezultacie stwierdzenie braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i dopuszczenie do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 2 789 576 „Dominio de la Vega” dla klasy 33 z uwagi na brak zastosowania podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, obecnie rozporządzenie nr 207/2009;

— w razie konieczności i posiłkowo przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich celem rozstrzygnięcia zgodnie z wiążącymi wskazówkami Trybunału Sprawiedliwości;

— obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania poniesionymi zarówno w związku z postępowaniem w niniejszej instancji, jak i w związku z postępowaniem przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

1) Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 2 lit. a) ppkt i) i ii) wcześniejszego rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ i obecnego rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽²⁾. Wcześniejszy znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, jest wspólnotowym znakiem towarowym. W zaskarżonym orzeczeniu popełniono błąd co do prawa, pomijając wspólnotowy charakter tego znaku. W rezultacie błędnie i niezgodnie z przepisami znajdującego w tym przypadku zastosowanie rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego określono krąg odbiorców właściwy dla oceny występowania w przypadku kolidujących ze sobą znaków prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

2) Błąd co do prawa popełniony przy ocenie i w związku z niedopuszczeniem przedstawionej dokumentacji, w wyniku czego dokonano błędnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd hiszpańskiego konsumenta. Sąd wypaczył dowody wykazujące współistnienie rozpatrywanych znaków w Hiszpanii. Ten błąd co do prawa doprowadził do naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, obecnie rozporządzenia nr 207/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 4 września 2009 r. w sprawie T-174/06 Inalca SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 listopada 2009 r. przez Inalca SpA — Industria Alimentari Carni e Cremonini SpA

(Sprawa C-460/09 P)

(2010/C 24/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inalca SpA — Industria Alimentari Carni e Cremonini SpA (przedstawiciele: F. Sciandone i C. D'Andria, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji w świetle wskazań Trybunału,

— zasądzenie od Komisji kosztów niniejszego postępowania oraz postępowania w sprawie T-174/06.

Zarzuty i główne argumenty

A. W przedmiocie rozróżnienia kryterium procesowego dotyczącego początku biegu terminu przedawnienia oraz badania wystąpienia przesłanek odpowiedzialności: i) sprzeczności uzasadnienia oraz ii) naruszenia orzecznictwa wspólnotowego.

Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest oczywiście wewnętrznie sprzeczne w części, w której z jednej strony powołuje się na utrwalone orzecznictwo wspólnotowe, w świetle którego termin przedawnienia roszczenia w zakresie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty rozpoczyna swój bieg wyłącznie z chwilą spełnienia wszystkich przesłanek obowiązku naprawienia szkody, a w szczególności gdy podlegająca naprawie szkoda uległa konkretyzacji, a z drugiej strony odrzuca argument skarżących, w świetle którego szkodliwe skutki spornego pisma konkretyzują się wyłącznie z chwilą podjęcia decyzji Komisji z dnia 3 października 2006 r.⁽¹⁾